

»Primerjal bi samega sebe še najlaže starim goslim. Ne toliko seveda glede na mojo starost nego na ustroj takih gosli: vsaka nitka godala se je že prilagodila zvokom strun in še srednje vrste godec bi spravil nekaj poštenega iz instrumenta. Če ga pa zgrabijo strastni prsti velikega mojstra, se mora godalo samo čuditi, ali vre ta smeh in jok res iz njega... In sedaj je zasvirala sam Paganini svojo diabolsko sonato na meni... Jaz čakam in drhtim, ali se zadene zadnji akord vriskaje ob strop neba ali se raztrga struna za struno. Vsekakor je uvod že jako dolg in strune so do skrajnih mer napete...«

Ko nisem bila prav gotova, ali naj bi ne bila v zadnjem stavku skrita že rahla grožnja in bi bila vsaka moja beseda lahko izzvenela v odklonitev ali sprejetje, a nisem hotela ne enega ne drugega, sem rajša molčala in obrnila pogovor na druge stvari. No spoznala sem le, da se je treba odločiti, ko ga ne maram več izgubiti...

Mož je sicer bolj zaljubljen vame nego da bi me ljubil — a tako sebični in inteligentni ljudje vendar ne znajo ljubiti; pa mi prvo tudi skoro bolj služi v moje namene nego drugo. Tako mu ostanem tudi manj dolžna; — dà, celo ničesar. Zaljubljenost se naslanja itak bolj na telesne čare in mož torej ve, kaj dobi, pa je stvar poravnana! Kar se pa mene tiče, mi on konvenira in mi je celo všeč. In to je zaenkrat tudi dovolj!

Drugače je z Zimom. Ta človek je na najboljši (ali pravzaprav najslabši) poti, da me začne ljubiti. In to je nesreča, ki jo moram preprečiti. Pot, po kateri Zima sedaj stopa — dà, po kateri se že opoteka — vodi naravnost od hrepenenja do ljubezni, in če ne postavim čim prej vrzeli tja, bo prepozno. Ta vrzel pa se v prozaičnem jeziku imenuje zaroka ali poroka. Zaman me bo poskušala prepričati nevesta ali poročena žena, da je kdo prehodil to celo pot in prešel tudi preko vrzeli — brez njene krivde. Da se ni sama vsaj za hip nalašč zadela vanj in pokazala prihajalcu, kako slabo

stoji, kako se morda že maje — možak bi bil prišel do plotu in bi se bil tudi ustavil. (O vem, samo dolgočasna in filistrozna ženska bo na ono živo ali mrtvo zapreko, vrzel ali plot, sama kazala, stala celo s plamenečim mečem na straži tam; zato tudi pravim: samo stresati te zapreke sama ne sme, če noče biti sokriva.) In tako postavimo tudi pred ubogega Zimo in tega nespretnega otroka Vidica to (živo ali mrtvo?) oviro... In Zima se prime za glavo, se iztrezni iz svoje omotice in ostane tam, ako se celo ne obrne in pojde počasi nazaj — pred Vidicevimi nogami je pa še preveč belih poti na vse zelene strani, da bi se čez malo časa že le še več nego spominjal (in najbrže celo prijetno spominjal) svoje prve zgrešene poti... Sicer pa bo tablica z Zamarjevim imenom nad zagrado sama dovolj krepko oznanilo, da je nepozvanim vhod prepovedan...

In tako, gospod doktor Zamar, je vse pripravljeno, da lahko stopite vsako uro v posest. Ta dva nesrečna človeka me drugače tudi še kompromitirata: eden se preveč zapleta, drugi preveč z rokami maha — eden sicer pač le sam s seboj, drugi najbrže celo z drugimi govori, kam ju nesejo noge...

Še nekaj pa se bo s tem zgodilo, kar bi mi skoro ne bilo ljubo: Zamar bo triumfiral in Zamar spada namreč med tiste ljudi, ki jim vsakdo privoščí, če že ne nesreče, pa vsaj kolikor le mogoče — blamaž... In za njim se obrača zdaj, ko se jim zdi, da se toliko časa okrog mene zaman trudi, že precej takih prijaznih oči... In jaz, ki me še vedno vse sili, da bi bila v takih malih neprijetnostih rajša med njegovimi protivniki — jaz skoro obžalujem, da mu moram uprav jaz pripomoči do tega trumfa...

Pa seveda — brez tega ne morem postati njegova žena...

Ti, ljubi moj dnevnik, ki mi vidiš v srce, ti veš, da teh besed ne mislim tako slabo. »A značilne so le!« bi rekel moj nekdanji profesor zgodovine...«

(Dalje.)

